

Poštovana i ožalošćena obitelji pokojnog velečasnog Ivana: sestra Jelena s obitelji, i ostala rodbina.

Poštovana duhovna obitelji: gospodine Biskupe, braćo svećenici, dragi vjernici i svi koji ste s poštovanjem došli ispratiti dragog nam pokojnika.

Velečasnog Ivicu, kako smo ga zvali, posljednji put sam vidio na spomendan Svete Katarine Aleksandrijske, na proštenju u Novoj Vesi. Došao je tiho, spremio se za misu i bio pred oltarom sv. Katarine. Prijašnjih godina je uglavnom ispovijedao. Spajajući taj događaj i ovaj trenutak čini mi se kao da se htio oprostiti ovdje na zemlji od onoga što je u njemu predstavljalo spomen na ovu veliku sveticu, u sjeni čijeg tornja je rođen, igrao se kao dijete, pred njenom oltarskom slikom usvajao prvu vjerničku praksu, moleći se i slaveći Gospodina dolaskom na svetu misu. Tu je s mladenačkim zanosom kao mladomisnik slavio i svoju prvu svetu misu.

Svećenik, pisac i pjesnik, Ivan Golub, koji mu je bio profesor i jedno vrijeme rektor u Bogosloviji, u svojoj epskoj pjesmi **Kalnovečki razgovori** zapisao je slijedeću misao: ***F Knigi piše da je Bog čoveka od zemle napravil. Je, ali od one zemle na kojoj se čovek rodi.***

Zemlju svog rođenja i zovemo rodna gruda. Svaka biljka koja iz zemlje raste nosi u sebi i sokove te zemlje. Miris i sokovi osjećaju se u plodovima. I čovjek, rođen na svojoj rodnoj grudī, nosi miris i sokove te zemlje i ljudi rođenih na toj istoj grudī. Nosio je to i Ivica u svojoj osobnosti. Osebnost u kontaktima; emotivnost u izričaju koja se ponekad dizala u visine, ali se brzo vraćala i nije bila zlopamtilo; skromnost u vlastitim potrebama, duh siromaštva te vjernost istinskim povijesnim i vjerničkim vrijednostima koje je u svim tijekovima vremena ne blijede, jer su istina, bile su obrisi njegovog karakternog, ljudskog lika. Otuda i njegova žeđ za osobnim istraživanjem korijena kako povijesnih događaja i osoba tako i istina vjere. To se očitovalo u našim susretima i razgovorima.

Sada vjerujem da je spoznao pravu Istinu, vječnu i nepromjenjivu. I ne samo da ju je spoznao nego da već u njoj živi. Da živi u Istini koja je ljubav, koja je Bog.

Ovaj naš oproštaj od tebe, dragi velečasni, u ovom tvom selu u koje si tako rado dolazio na vjernička slavlja u crkvi svete Katarine, na nogometne utakmice i pomagao na način koji je u tvojoj skromnosti bilo moguće, neka bude naš ljudski hvala za sve dobro što si kao čovjek i svećenik činio, a molitva koju uzdižemo Bogu neka te nosi u zagrljaj Presvetog Trojstva.

Govor

Vlč, Ivan Sakač, župnik župe Svetih Petra i Pavla Petrijanec, na pogrebu vlč. Ivanu Košiću, održanom na groblju u Novoj Vesi, u utorak, 21. siječnja 2025. godine oko 12,45 sati.

(prepisao franjo talan, isti dan u 20, 30 sati)